

Μακράκης Γιώργος,
Αντιπρόεδρος του Συλλόγου Α/βάθμιας Εκπαίδευσης
<Δ.Θεοτοκόπουλος>

Από τον διαδραστικό πίνακα στη φωτοτυπία και τα συσσίτια...

Τα τελευταία χρόνια η εκπαιδευτική κοινότητα έχει πλέον κουραστεί με τις βαρύγδουπες δηλώσεις και υποσχέσεις από τις εκάστοτε πολιτικές ηγεσίες των δύο κομμάτων εξουσίας. Προ και μετά κρίσης, ο Υπουργός Παιδείας με τους συμβούλους του, που τις περισσότερες φορές δεν έχουν καμία σχέση με την Εκπαίδευση, θέτουν κάθε φορά το δικό τους πλαίσιο και διαμορφώνουν τη δική τους μεταρρύθμιση στις βαθμίδες της Εκπαίδευσης..

Οι μεταρρυθμίσεις αυτές δεν διαθέτουν, όμως, τα χαρακτηριστικά της συνέπειας και της συνέχειας, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει οριοθετημένος μακροπρόθεσμος σχεδιασμός για τη Δημόσια Εκπαίδευση. Σημαντικοί λόγοι για τους οποίους έχουν αποτύχει οι περισσότερες μεταρρυθμίσεις είναι πως:

* βασίστηκαν σε ανθρώπους που δεν έχουν άμεση και ορισμένοι απ' αυτούς ούτε καν έμμεση επαφή με την Εκπαίδευση. Για παράδειγμα, είναι άστοχο να προτείνουν το μοντέλο λειτουργίας του Δημοτικού Σχολείου μονάχα Πανεπιστημιακοί καθηγητές, καθώς απέχουν παντελώς από τη σχολική πραγματικότητα.

* πολλές φορές επικράτησαν πολιτικές σκοπιμότητες και συμβιβαστικές λογικές με αποτέλεσμα η μεταρρύθμιση να έχει τον χαρακτήρα μπαλώματος και όχι ουσιαστικής αλλαγής. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, οι συνεχείς αλλαγές στο εξεταστικό σύστημα για την είσοδο σε σχολές ΑΕΙ και ΤΕΙ.

* ο τρίτος και πιο σημαντικός λόγος, θεωρώ, είναι ότι στην Ελλάδα ακόμα δεν έχουμε κατανοήσει πως η Εκπαίδευση αποτελεί βασικό πυλώνα της κοινωνίας και μοχλό ανάπτυξης για τη χώρα.

Έχοντας εισέλθει σε μια οικονομική, αλλά και πολυεπίπεδη κρίση, θα θεωρούσαμε αυτονόητο πως η πολιτική εξουσία θα έχει πλέον ωριμάσει και θα ξεκινούσε σοβαρά και υπεύθυνα, παρά τις αντιξοότητες που είναι δεδομένες, την αναστήλωση της Δημόσιας Εκπαίδευσης. Δυστυχώς, όμως, την περίοδο αυτή διαθέτουμε μία επικίνδυνη Υπουργό και μία ανάξια λόγου Υφυπουργό. Η πολιτική ηγεσία απέτυχε, γιατί ποτέ δεν πίστεψε στο εκπαιδευτικό δυναμικό της χώρας, αλλά αντίθετα το αντιμετώπισε από την αρχή με ιδιαίτερη καχυποψία και αρνητισμό. Στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση απέτυχε, διότι δεν είναι δυνατό να διακηρύττει ένα "Νέο Σχολείο Αναμορφωμένου Προγράμματος" με καινούριο ωρολόγιο πρόγραμμα, με χρήση διαδραστικού πίνακα και άλλα πολλά "πυροτεχνήματα" όταν:

* οι σχολικές μονάδες δεν έχουν χρήματα ούτε για τα απαραίτητα.

* εγκαινιάσαμε τη φωτοτυπία αντί του σχολικού εγχειριδίου.

* έγιναν ελάχιστοι διορισμοί παρά τα δεκάδες οργανικά κενά.

* καθυστερεί η πρόσληψη εκπαιδευτικών για την κάλυψη των κενών με αποτέλεσμα αρκετά σχολεία να υπολειτουργούν για μεγάλο χρονικό διάστημα.

* ο διαδραστικός πίνακας "ακούγεται" περιττός , καθώς σε λίγο χρονικό διάστημα θα οργανώνονται συσσίτια σε ορισμένα σχολεία.

Το "Νέο Σχολείο" της κ. Διαμαντοπούλου κατέληξε να είναι το σχολείο των συγχωνεύσεων, των καταργήσεων και των ελλείψεων. Ένα σχολείο με περιορισμένα ολόημερα, δίχως βιβλία και χρήματα. Ένα Σχολείο που δεν σηματοδοτεί την ελπίδα και την προοπτική που έχει ανάγκη η νέα γενιά. Σ' αυτή την κατρακύλα του Δημόσιου Σχολείου ο χαμηλόμισθος και παραγκωνισμένος εκπαιδευτικός δεν πρέπει να μείνει απαθής και αμέτοχος. Απαιτείται σύντομα να συντονιστούμε, να δράσουμε, να προτείνουμε και να διεκδικήσουμε με ομοψυχία, υπευθυνότητα και ρεαλισμό.

Με ομοψυχία, διότι τα βασικά αιτήματα δεν ανήκουν σε κάποιον συγκεκριμένο ιδεολογικό χώρο, αλλά αποτελούν κοινή συνισταμένη όλων των εκπαιδευτικών. Για παράδειγμα, ποιος εκπαιδευτικός δεν θέλει αξιοπρεπή μισθό και διορισμούς;

Με υπευθυνότητα, γιατί η ευθύνη της αφύπνισης, της ενωτικής δράσης και του γενικότερου ξεσηκωμού στον εκπαιδευτικό κόσμο είναι υπόθεση όλων μας. Επίσης, ξεκινάμε από νέα αφετηρία και με εντελώς διαφορετικές συνθήκες. Οι "κακομαθημένες" ηγεσίες των Συνδικάτων πρέπει να ξεχάσουν τη λογική των εθιμοτυπικών απεργιών, των κινητοποιήσεων της βιτρίνας για ένα επίδομα. Επομένως, οι πολιτικές σκοπιμότητες πρέπει να απομονωθούν από το χώρο των Συνδικάτων.

Με ρεαλισμό, επειδή οφείλουμε να διαμορφώσουμε τα αιτήματα και την αγωνιστική δράση με όρους επιβίωσης και ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Για παράδειγμα, δεν μπορεί στα αιτήματα των κινητοποιήσεων να ζητάς "μισθό 1400 ευρώ", καθώς κανένας δεν πιστεύει ότι μπορεί να κατακτηθεί, αλλά ούτε και η κοινή γνώμη θα σε λάβει σοβαρά υπόψιν προκειμένου να έλθει με το μέρος σου και να σε στηρίξει.

Ν' αγαπάς την ευθύνη

να λες εγώ, εγώ μοναχός μου

θα σώσω τον κόσμο.

Αν χαθεί, εγώ θα φταίω.

(Ν. Καζαντζάκης)